

UNA FLOR NO FA PRIMAVERA

Per Marta Soriano

Minuts abans que soni el despertador, obro els ulls com si presagiés que serà un dia prometedori i el meu cos no vol perdre ni un minut. M'aixeco i vaig cap al lavabo quan recordo el caos de la tarda anterior i, sense pensar-ho, m'aturo per consultar l'aplicació d'Adif que ens té a tots informats en directe. Per dins ric, ni en els meus moments més eufòrics d'enamorament havia encès el mòbil tan nerviosa i inquieta. Estic perduda! Em controlo i teclejo ràpidament Granollers-Centre i... TOT NORMAL! La DANA no només s'ha endut vides, cases, carrers per endavant, sinó també els retards habituals de Renfe.

M'he mig tranquil·litzat. Sí, mig, perquè la suposada normalitat de l'aplicació no té per què coincidir amb l'autèntica realitat, aquella que vivim la majoria de mortals que necessitem el tren cada dia per anar a treballar. Continuo amb els rituals quotidians del matí i surto de casa cap a l'estació. Tinc una treva meteorològica, no plou, cosa que ajuda a començar aquest 5 de novembre una mica millor.

Camino ni lenta ni ràpida, però sento els nervis a la boca de l'estómac com si estigués a punt d'entrar en batalla. M'apropo a l'estació i en l'ambient respiro la tranquil·litzat dels pocs dies que les coses funcionen. Quan m'estic acostant a la porta exterior de l'estació, m'adono que el tren arriba a l'andana com una bala. Avui, fins i tot, són puntuals, extra-puntuals, un minut abans.

Reaccio. Trec el bitllet i apunto; la màquina, per sort, està de la meva part i s'obre a la primera. Llum verda! Corro, baixo les escales traient el fetge per la boca i pensant que el tren, mentre soc al túnel, ja ha marxat. Pujo els esglaons de dos en dos i el veig, aturat, quiet, immòbil. Arribo a l'última porta del tren i entro. Victòria: soc a dins! Finalment el tren arrenca i deixem enrere l'andana de l'estació de Granollers, amb mi a dins. Un cop ho he celebrat internament, reprenc les rutines matutines i busco un lloc per seure. El que veig em fa sentir

com la protagonista d'una sèrie de ciència ficció: el vagó és mig buit i hi ha seients lliures per cada racó.

Em decideixo ràpida. Passo tot el viatge asseguda sense ningú al costat ni al davant, lleigeixo sense cap interrupció ni soroll fins arribar a la meua destinació: Sants-Estació. És com si avui les promeses fetes per totes les institucions i governs s'haguessin fet realitat i Renfe ha funcionat com la precisa maquinària d'un prestigiós rellotge suís.

Començo a pujar el carrer Vallespir amb un somriure als llavis i em sento invencible. El dia passa amb normalitat, es van succeint les coses tal com estaven previstes i arriba el moment de plegar de la feina.

Baixant cap a l'estació recordo l'anada i vull pensar que la sort encara m'acompanya i arribaré a casa amb la mateixa eficàcia. Però tot es torça en arribar al multitudinari vestíbul de l'estació i comprovar que les pantalles no van bé. Ja no sabem a quina hora arriba el tren amb destinació Sant Celoni o Granollers. Ja hi som! Baixo a l'andana i miraculosament hi ha un tren aturat que diu que va a Sant Celoni, però sembla fora de servei. Això ja em sona, anem recuperant vells costums! Camino fins al capdavant i veig que hi entra un noi jove que desitja que sigui el maquinista. Pregunto si té intenció de sortir i em diu que a les 18h, que encara cal obrir els llums i això és una mica lent. El meu pensament li dona la raó i per dins li responc: Sí, noi, a Renfe tot és lent, ja se sap!

Si una cosa m'ha donat Renfe és cultueta de trens i pèrdua de la vergonya. Domino les vies, les línies, pregunto els conductors, interrogo el personal que hi ha repartit pel vestíbul sense gaire esma de solucionar problemes, etc.

Contenta, només queden 10 minuts perquè marxi: absoluta normalitat. Però, quan ja estic asseguda i he tret el llibre, escolto que anuncien el tren de Portbou de les 17:15h per la via 11 a les 17:45. Uns quants passatgers ens mirem i ens aixequem i correm cap a la via 11 sense gaire convenciment. Mentre pugem sentim una dona, enèrgica i resolutiva, vestida de Renfe, que amb una veu greu confirma el tren i, aquesta vegada, ens convida a confiar-hi:

l'obeïm i canviem ràpid de tren. Què està passant? Encara tindrè sort i arribaré abans perquè és semidirecte.

En aquestes situacions sempre veus gent corrent amb cara de no entendre res, carregant maletes i altres embalums, que no volen perdre el tren. Els miro i em sap greu, però, a la vegada, penso que ells, els turistes, marxaran i jo em quedaré amb aquesta tortura de servei, que no sembla que tingui solució.

A dins el tren, ara el semidirecte, els minuts van passant. Passen les 18h i em ve al cap el tren de Sant Celoni que he abandonat a la via 14. Anuncien altres trens: destinació Figueres (òbviament un munt de gent surt esperitada cap a la via indicada), Puigcerdà (seria una opció, però el cap em diu que no pot ser que un tren de la línia més lenta de rodalies passi per davant del de Portbou i decideixo quedar-m'hi). Són les 18:15 i no ens movem. Vaig al maquinista, que em mira amb cara de voler ser transparent, i com a única resposta em diu que espera el senyal. Cares preocupades, cares cansades, cares resignades, cares ja hi tornem a ser i ens prenen el pel com volen!

Farta d'esperar i havent escoltat l'arribada d'un altre tren a Sant Celoni, pujo al vestíbul a buscar alguna explicació mínimament lògica. Veig la mateixa persona que ens havia anunciat el tren de Portbou i vaig cap a ella. Segueix amb la mateixa energia convincent i penso que segur que guarda la resposta que espero. Es troba parlant amb un home d'aspecte seriós i anodí però que, com a mariscal sense uniforme, desprèn autoritat per tots els porus de la seva pell. Quan puc, els interrompo i demano què passa amb el tren de Portbou i si saben quan marxarà. Descobreixo que no tenen ni idea que encara és a la via 11. Els explico que el maquinista és a dins esperant el senyal per marxar. Diuen que hauria de ser fora ja. Baixem junts a la via 11 i s'adrecen cap al maquinista i s'adonen que no mentia. De sobte, comença a sortir gent de Renfe, un escamot vestit amb armilles grogues, i entre ells es posen a parlar dels dies tan durs que estan tenint. Un s'atreveix a dir que l'endemà no vindrà a treballar de tan estrès acumulat i la sang em bull per dins i aconseguixo callar que segur que no es notarà. Insisteixo que som allà i que és a punt de passar el tren de

Sant Celoni i el senyor no uniformat i amb posat marcial em promet que en breu sortirà.

Pi, pi, pi! Són les 18:35 i el tren sembla que arrenca. Corrent hi entro i penso que no hi ha solució, que el viatge del matí ha estat una flor i una flor no fa primavera, que l'habitual és viure en aquest remolí de desinformació i mal servei.